

Santa Eugènia de Ter, reconstruint la identitat

Hi ha pobles que han tingut la mala sort –o la bona sort, depèn de com es miri– d'estar localitzats massa a prop de ciutats grans. Un cas força emblemàtic és el de Santa Eugènia de Ter, fins ben entrat el segle xx un petit municipi que aprofitava el pas de la històrica sèquia Monar per a l'ús agrícola i també per a una incipient indústria tèxtil. La proximitat amb Girona, però, va provocar que la seva identitat s'anés diluint a poc a poc durant la segona meitat del segle xx. Amb l'annexió a Girona, el 1963, Santa Eugènia de Ter va passar de la nit al dia a formar part de l'aglomeració urbana de la ciutat, va viure un creixement mal planificat que va comportar unes densitats de població molt elevades i una manca preocupant de zones verdes i va haver de contemplar com es destruïen nombrosos referents de la seva identitat col·lectiva, com el pont del Dimoni, el cementiri, els plataners o diversos edificis antics.

El record de l'antic poble de Santa Eugènia de Ter semblava condemnat a dormir el son dels justos, i a esdevenir únicament un topònim per designar el sector de Girona més proper a Salt. Però Santa Eugènia ha tingut la sort de disposar d'un teixit associatiu molt actiu, que ha entès que la millora de la qualitat de vida del barri passa per crear un fort sentiment de comunitat i per preservar i recuperar el seu patrimoni i la seva identitat.

Només cal fer una repassada al diari electrònic *El Dimoni de Santa Eugènia de Ter* per comprovar la incansable tasca de l'Associació de Veïns de Santa Eugènia per dignificar un barri on durant els últims

La frontissa de Santa Eugènia

Entre el barri de Santa Eugènia i el municipi de Salt hi ha una avinguda allargada sense urbanitzar on els cotxes aparquen desordenadament i s'acumula la brutícia. És la frontissa de Santa Eugènia, un espai que es va reservar per al futur traçat de l'N-II però que, afortunadament per al barri, es va acabar descartant. L'Associació de Veïns de Santa Eugènia reivindica el seu aprofitament no pas per construir-hi edificis, sinó per guanyar espais verds, esportius i lúdics. El projecte, en el qual ha participat el veïnat, ja està definit, i ara només falta la seva execució.

MARC VICENS

anys, a més, s'ha concentrat la major part de la immigració extracomunitària de Girona. Algunes de les seves reivindicacions històriques –la rehabilitació de l'antiga fàbrica Marfà com a centre cultural, la protecció de les hortes de Santa Eugènia i la sèquia Monar, la creació de zones verdes a l'antiga reserva de l'N-II o la reconstrucció de l'antic pont del Dimoni sobre el riu Güell– són ja una realitat o estan a punt de ser-ho. Assolir aquests objectius ha requerit una intensa tasca de treball intern, reunions interminables amb els responsables municipals i, en alguns casos, mobilitzacions ciutadanes en forma del ja clàssic «Fem xi-barri».

Santa Eugènia de Ter no tornarà a ser el poble que havia estat fa un segle. Però gràcies a la generosa activitat de molts dels seus veïns –la major part dels quals ni tan sols són nascuts al barri– recupera a poc a poc la dignitat perduda a causa de l'especulació urbanística i la mala planificació. I és que la identitat d'un poble o d'un barri no es defineix únicament pels seus monuments o pels edificis històrics, sinó sobretot per la capacitat dels seus veïns i veïnes de participar en la seva transformació, de dibuixar un projecte engrescador i de somiar un futur sense perdre les arrels.